

**Publicarea acestui volum a fost posibilă cu
sprijinul FUNDAȚIEI ARTEFACT.**

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6
cod poștal 060269, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74

0733 131 145, 0728 084 802

e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74

0728 084 802, 0733 131 145

e-mail: contact@edituraeikon.ro

web: www.librariaeikon.ro, www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de

Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KENEREȘ, ADINA

Îngereasa cu pălărie verde / Adina Kenereș. -

București : Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1689-1

821.135.1

DTP: Valerian Susan

Editor: Valentin Ajder

ADINA KENEREȘ

ÎNGEREASA CU PĂLĂRIE VERDE

E I K O N

București, 2026

Cuprins

I. Da' vulpea ia-o de unde nu-i!	7
II. Cât vezi cu ochii, numa' vulpi.....	137
III. ... Și un câine	252

I.

DA' VULPEA IA-O DE UNDE NU-I!

— M-a făcut mistic!

Doamna Dejan continua să înfunde valiza cu boarfe tărcate și netărcate.

— Bu-nă! Deși ăsta poate fi și un mod elegant de a face pe cineva idiot.

— Idiot, pe dracu'! Îi ies ochii din cap ca la melc și urlă că „arta nu doarme niciodată...”, spume la gură, „artistul are o conștiință”, transpirație, „cel mai mic semn are rostul lui”, batiste, pumni strânși – cunoști scena.

— Și tu ce-ai zis?

— Nici măcar nu l-am contrazis. Ăla elegantu' am fost eu, dacă-i pe-așa, și am adăugat că sfânta logică mai adulmecă și ea la alcooluri, că nu starea de grație – gesticulând abundent – dar starea de iresponsabilitate, de independență, înțelegi tu, adjudecă un sens concretului hiperreal, etâcî, etâcî, că permite saltul – mofturi...

Vlad zvâcni din șezlong pe ultima silabă:

— Mâncaaaaare! Apoi, lingușindu-se: Mămicuța a făcut vreo una, un soi de mâncăricuță?

Doamna Dejan făcu din cap că da, însă Vlad nu mai apucase să vadă. Clincănea și bufnea deja din bucătărie.

— Ia zi, dom'le, sunt idiot?

— S-ar putea și asta, i se țipă din cameră. Deși...

— Ai colecționat deși-uri, madam. Îmbătrânești, strigă

Vlad cu gura plină. Cât stai?

— Patru zile. Joi seară sunt înapoi.

— Câte duci?

— Șaișpe.

— Alea cu lămâile?

— Și alea cu lămâile.

Doamna Dejan închise dulapul.

Șaișpe nu-s prea multe totuși? Se așează pe pat și numără din nou bluzele tărcate de pus cu ceva netărcat și ceva tărcat de pus cu bluzele netărcate. E bine. Două cu două, una cu trei, e OK.

— Mai lasă o chiftea.

Vlad chinui un urlet surprins:

— Artistul plastic mănâncă?

— Artistul plastic moare de foame, se mârâi pe la spatele lui și penultima chiftea se așează pe o felie de pâine soldățească.

— Artistul plastic, începutu Vlad ditirambic, nu are...

— Și nici nu trebuie să aibă, consimți doamna Dejan, umplând cu apă un ibric.

Mamă și fiu râseră la unison.

— Bu-nă, făcu Vlad, ștergându-se la gură. Avem nevoie de oameni devotați, senini, creier limpede, stomac lipit de șira spinării.

— Ceai de mesteacăn, anunță doamna Dejan. Bei?

— Beau, cum nu? Noi suntem pentru lichide. Limba este un fluid, madam. Solidele sunt pentru piftori.

— Piftețele, bunăoară – și-o fură pe ultima.

Vlad căscă ochii și gura simultan, pozând în «trecător surprins de cutremur sub blocul turn».

— Carevasăzică, după mine... farfuria! declamă. Eu ce mănânc diseară? se interesă insidios.

Doamna Dejan turna ceaiul, deschidea dulapul, lua zahărul, lua lingurița.

— 'Ubita mea, se umili junele Dejan, spune o vorbă copilului tău. Spune trei sau, mai bine, patru.

Doamna Dejan ezita cu lingurița în aer. Se prefăcu a socoti o listă lungă de necazuri, în timp ce se strâmba în felurite chipuri, cu ochii închiși și buzele strânse, și hotărî cu voce jalnică:

— Două și trei sferturi.

— Do-ua-su-te-șap-teș-cinci?! zbieră Vlad. Păi vine telefonu', și lumina, și...

— Ho! Au venit toate și le-am plătit eu. Orice coleg de-al tău ar boieri cu banii ăștia. Ce-ți trebuie o sută pe zi? Ce faci cu suta aia?

— Păi, madam, o luă Vlad metodic, săvârșești o gravă eroare de calcul. Nu e o sută pe zi, c-așa chiar ar fi mult. Da' o zi e bal de trei sute și trei zile – rezistență francă.

— Care «rezistență», cupil? Că de când te știi, dacă ești lefter, te îmbuibi la bunica!

Grămada de vase murdare hârâi primind încă două farfurii și două cești furioase.

— Madam, fii rezonabilă!

Madam lăsă apa caldă să curgă și grăsimea se întinse fericită peste munții și văile chiuvetei.

— Madam, miorlăi Vlad, tropăind spre sufragerie pe urmele mamei artiste. Nu te fă niznai!

Doamna Dejan îmbrăca puloverul vișiniu și-și atârna mărgелеle de sticlă sub gulerul cămășii. Nu se privea în oglindă, poate arareori în oglinda spartă din baie. Uitase că tot ea e – atât de același lucru, încât confirmarea devenise din

agasantă plicticoasă și, în cele din urmă, uitată. Iar hainele nu contau. Erau, cel mult, semnal pentru necunoscuți. Doamna Dejan le alesese ca dresorul o echipă nouă de lei și le îmblânzise cu timpul – hainele evoluau în arenă, măiestre și apatice.

— Ce, te faci că nu știi? Amazoana costă!

— Ba știu. Tu nu știi că farmazoana costă și pe alții.

Vlad afectă un aer dezinteresat, camuflă pe cel surprins, caută la repezeală un obiect de contemplat, îl găsi în persoana unei păpuși de hârtie lucioasă, se lipi de el cu adorație și scăpă accidental:

— Nu mai spune, confecționezi lovituri sub centură?

— Se găsesc de gata, cinci lei bucata. Duduia Marietta se ține cu Stelian Cerchinschi pe sub masă.

Pantofii ar trebui unși cu unt ca să intre. Îi împinse sub pat și încălță niște bărcuțe negre.

Vlad își purica un deget. Zâmbi cunoscător.

— Mamă dragă, mamă mică, mi-e frică! De tine mi-e frică. Numa-n poza de nuntă bărbatul e unul singur.

— Halal comprehensiune!

— Comprehensiunea mă-sii! De ce nu m-ai făcut creol cu ochi albaștri, mă? vulgariză el în limitele rolului. Că-mi spăla și ciorapii!

Scărpinându-și un genunchi și trăgând cu coada ochiului la maică-sa – care-și căuta batiste, ace, ață, mănuși, șal, brățară –, Vlad se domoli și-și lăsă obosit capul pe spate. Șezlongul scârțâi înainte și-napoi, concesiv.

— Hai nu, serios acuma, tu chiar crezi că poți convinge o femeie să fie numai și numai a ta?

Cu toate obiectele găsite, cu geanta de voiaj plină, doamna Dejan catadicsi să-și privească fiul cu oarecare interes. Mutra lui de martir onest o dezarma. Se întoarse la fermoarul genții. Aruncă totuși o răutate «stimulativă»:

— Când ajungi s-o «convingi», s-a zis cu...

— Aha! plescăi Vlad, satisfăcut de banalitatea maică-sii. Ți-ai găsit! Principialități îmi trebuie mie?

— Știu, icni rapid pictorița. Ție-ți trebuie bani. Fă bani! Eu înțeleg să îmbraci în aur un înger de fată, da' o diavoliță-la-comun...

Vlad își pregătea o pipă. Îi dispăruse orice încordare. I-auzi, maică-mea! Ce-o fi vrând? E geloasă pe Marietta? E furioasă pe Cerchinschi?

— Și ce-mi propui? O Mărioară, o Gherghină?

Vlad retor! Asta ori e faza o sută șaispe, ori nu e nici o fază și atât am fost în stare să fac. Să facem. Să.

— Nu fi porc, pufni madam Dejan, așezându-se pe pat în fața lui Vlad. Dar nici o furie nu o gătuia și nici o ambiție pedagogică. Nu era atât de naivă să-și închipuie că forțase un secret sau că-i indică o rezolvare. Discuțiile cu Vlad deveniseră neconstructive: știa tot sau simula dezinteres total față de ceea ce nu știa. Fără păreri supranumerar, stăpânea totuși arterele majore de opinii și chiar pe cele de înțelegere în aproape orice problemă. Nenorocirea e că nu se grăbește deloc să aleagă și devine invulnerabil prin cuprindere și neangajare. N-aș ezita nici un moment să-mi desființez un fanatic, un burghez, un «mistic», na!, sau un belfer în propria-mi casă. Dar nu e nici belfer, nici... Nu poți să împuști un filosof! Cu atât mai mult cu cât pretinde că nu filosofează. «Filosofia e tot ce poate fi mai scârbos, dacă o faci fără să te doară un dinte filosofic», râdea Vlad. Metafora ideologiei – un «dinte filosofic» sau o durere suportată filosofic? fusese coșmarul ei de câteva zile: adjectiv sau adverb? Se decisese pentru adjectiv. Era mai grafic.

Aneta Dejan se specializase în provocări de scandal. Tot ce mai putea face pentru fiu-său era să-l tragă la hotărâre, în

loc de răspundere, și asta îi reușea doar prin metoda indignării euristice. M-am prosti! Ce faci cu unul care e-n stare de orice, dar nu face nimic? Semn de creștere nu e. Atunci e de stagnare. O fi genial? Aiurea. Copilul ăsta s-a săturat înainte de vreme. Care vreme?

— Nu fi porc, repetă calm Dejan-mama. Ce vrei de la o discuție?

— De la o discuție vreau să fie. Înțeleg că vrei să-mi oferi o alternativă. Nu văd care! Că nici tu nu erai oarbă și pricepi foarte bine că de la un punct de infecție – culturală, înțelegi ce vreau să zic – nu mai e cale de întoarcere. Craii care ziua-s nobili și noaptea gitani – asta nu se mai poate. Pe urmă, nici diacronic – Vlad închise ochii patetic, subliniind vorba prețioasă –, să crești ditamai speculativu' și să te ții cu Maricica-frumușica nu se poate...

Cum maică-sa tăcea, Vlad concedă:

— Sau numa' dacă ești pervers. Sau senil. Sau dracu' știe ce, și, pe lângă toate celelalte, îți pierzi și simțul ridicolului.

Doamna Dejan jucă ultima carte: agonie.

— Și de ce, mă rog, ar trebui toate speculativele de talie-naltă să se pupe-n bot cu Stelianii cotoi pe sub mese? Asta nu pricep!

— Păi, cine crezi că pricepe? Și-apoi Marietta nu e toate. Da' sper că nu-mi propui să iau muierile la rând, alfabetic?

Râse satisfăcut de găselniță, apoi își plăti un mic avans:

— Nici nu cred c-aș rezista!

— Nu spun decât că ori exagerezi tu în orbire – da' n-țeleg că nu e cazul –, ori te-ai împăcat cu toate porcăriile. Asta ar fi mai trist încă.

Vlad se întristase deja. Semn bun, se gratulă doamna Dejan. Mă mai iubește. Totul e să par convinsă. În rest, merge de la sine. Înainte de toate, mama e o realitate solidă. Cum te

bate vântul puțin... O să-mi fac un jurnal, se hotărî madam Dejan, în timp ce-i povestea lui Vlad socoteala cu frigiderul, aia cu camera și cu telefoanele pe probleme. M-a ajuns blestemul mamei! La patrușcinci de ani țin jurnalul groazei de copii. Chestie rară și frumoasă. Noroc că n-am și o fată.

— Să mă suni, strigă Vlad de la fereastră.

— Sigur, baritonă maică-sa din stradă. Cu semn!

*
* *
*

— Poetul este un vizionar, proclamă profesor Velcescu cu ochii larg deschiși, lansând viziuni explozive spre gemulețele camerei de proiecție, cu care amfiteatrul avea un perete comun.

Vlad se scărpină după ureche și-și roti ochii prin sală.

— El este purtat pe aripi de vis...

Un grup de fete cârlionțate, înghesuite în primele două rânduri, notau cu asiduitate. Își puneau pe rând palma stângă la ochi, apărându-se de o rază nemiloasă și nepotrivită care sfredelea fereastra murdară.

«Corect», își mormăi Vlad, «lumina bună vine din stânga, dreptele mele domnițe.»

— Coborând în întunericul morții, el se întreabă asupra...

Vlad scoase o foaie de hârtie albastră și schiță mâna dreaptă a profesorului. Mai tot timpul, mâna dreaptă se plimba ori deasupra capului, ori la nivelul catedrei, desemnând astfel cele două tărâmurii în care este «purat» poetul. Îi ieșiră două mâini pornite dragonic din același antebraț, cea de sus părând că o admonestează vehement pe cea de jos.

— Istoriei i se face dreptate! tună profesor Velcescu. Vlad tresări, neplăcut surprins, și se holbă spre tablă.

«Ei, hai s-o auzim și pe-asta!»

Își propti capul în palmă și-și luă aerul studios interesat. Profesorul se pierdu însă printr-o poveste cu guelfi și ghibelini din care cu greu – după cât estima Vlad – se mai putea întoarce la poezie. Pardon, la poet!

«Să primim pe fiul rătăcitor!»

— Dar aceasta nu e poezia, își sancționează Velcescu propriul discurs.

«Just, măcar asta să recunoaștem.»

Mai scoase o foaie. Bimbo, care se lungise în adormire pe banca din spatele lui, îi strecură o bucățică de hârtie. Vlad află că:

- «1. A fost bairam la Silvia
2. Marietta a trecut să lase o bandă
2. Popescu se publică, nene.»

Smângăli că:

- «1. păcat de votca aia în gâtul proștilor
2. să mă slăbești cu tinerii poeți.»

— Lumea își află conturul magic în drumul...

«În drum, în drum, cum zici! Doișpe fără doișpe. Încă două minute magice și gata.»

Desenă bărbia solemnă a tovarășului Velcescu revărsându-se peste guler.

«Ce să te slăbesc, bă, poezia nouă ESTE – Măcar că-i proastă, n-ai voie s-o ignori!» veni răspunsul.

— În toate este un sunet străin! conchise Velcescu.

«Curat străin!»

Monica Vișan scăpă ghemul din care croșetase spornic toată ora – lână groasă –, dar ghemul se opri în rândul al treilea, așa că Vlad pierdu prilejul unui gag savuros. Se mai scărpină o dată și-l puse la punct pe Bimbo ochi-de-pește: «Dacă vine-un bou să spargă o ușă, n-o să-mi scrii istoria ușilor sparte de boi. Pe lângă că este, ceva mai trebuie să

fie și legitim ca să ncapă-n categorie. Ce e legitim, bă, în popeștaniile alea, ca să le zici poezie?»

Țârâi ceva ca un ceas pe moarte. Velcescu se ridică, ușor mahmur cum și venise, și ieși fără comentariile obișnuite asupra prezenților și absenților.

— Bravo, se fandosi Bimbo, faci pe duru' cu mlădițele. Fă ce vrei, da' pe Popescu îl publică, dom'le.

— Să-l publice și pe Astanei din partea mea, strigă Vlad, țâșnind în coridor.

Astanei, zis Gură din cauza indiscutabilei sale vocații de demagog, sări ca ars, auzindu-se numit pe undeva și cumva cum numai de bine nu părea să fie. Se rățoi la Bimbo:

— Ce-aveți? S-a umflat păsatu'-n voi?

— S-a, s-a, confirmă Bimbo și coborî greoi treptele spre ușă. Tu stai liniștit, îl sfătui el mămos pe Astanei, război fără tine nu se face. Fruncea înainte – și, cu pumnul revoluționar ridicat, își strânse sprâncenele spre fața îngrozită a lui Gură.

Astanei pătea neliniști zilnice din partea grupului de Trei Ierarhi – Vlad, Bimbo și Moscalu –, dar starea lui de confuzie și spaimă părea făcută să dureze puțin și să nu lase urme. Când norii unui nou incident se arătau la orizont, Astanei își scormonea mintea după niscaiva vorbe de rostit, le pune-n pagină și pe urmă aștepta. Obiceiul, devenit metodă, nu dădea greș. Primea porția de «aiureli de spaimă» – așa erau ele descrise față de fetele-auditoriu – și se liniștea pe dată. Era și un tip foarte prins de o mulțime de treburi și trebușoare, așa că numai de aiureli nu-i ardea. Și, la urma urmei, chiar: cum să se facă război fără el? Toată lumea, cu mic cu mare, merge la război. Ce, el nu e lumea? Războiul îl duc masele.

Masele forfecau ultimele noutăți mondene, mestecau covrigi, țeseau intrigi. Nimic fabulos, nimic fastuos. Numai